

Sagen sættes til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (P. Munch): I Modsætning til, hvad Tilfældet er med det foregaaende Lovforslag, kan jeg sige, at ved tidligere Lejligheder har dette Lovforslag mødt en ret betydelig Uvillie fra to Partiernes Side og en ikke helt ringe Uvillie ogsaa fra et tredje Parti Side her i Tinget. Ikke desto mindre fremsætter vi Lovforslaget igen, fordi det forekommer os, at hvert Aars nye Erfaringer bringer flere Vidnesbyrd om, hvor nødvendigt det er at tilvejebringe Former, under hvilke store Konflikter mellem de store Arbejdsgiverorganisationer og Arbejderorganisationer kan blive standset, naar de antager en for det samlede Samfund faretruende Karakter.

Jeg tilstaar, at hele den usikre Tilstand, der bestod sidste Sommer her i Landet under Indtrykket af den da truende Arbejdskonflikt paa et ganske bestemt Omraade, og hele den Agitation, der fra forskellig Side kunde sættes i Forbindelse dermed — hele denne Modsætningstilstand mellem danske Folkeklasser, der i stigende Grad voksede op deraf, og som man Gang paa Gang ser fremme igen, har styrket min Opfattelse af, at det ikke kan nytte noget, at man bliver ved fra Samfundets Side at stikke Hovedet i Busken og lade det drive videre paa maa og faa for en Gang dog at blive nødt til at skabe en Lovgivning, naar man staar midt i en haard Konflikt-situation.

Det er for at undgaa en saadan for-hastet Øjeblikslovgivning, som man dog kan blive tvunget til — Erfaringerne har jo vist det —, at vi anbefaler, at man i rette Tid tilrettelægger en Lovgivning paa dette Omraade, og jeg vil derfor haabe, at Indtrykket af mellemliggende Begivenheder maa have skabt en større Forstaaelse hos andre Partier af Nødvendigheden af ogsaa paa dette Omraade at komme til Resultater her i Danmark.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg har i Dag den samme Opfattelse af dette Lovforslags Betydning som den, jeg har givet Udtryk i tidligere Rigsdagssamlinger, naar Lovforslaget har foreligget til Behandling i dette høje Ting. Og i Modsætning til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne synes det mig, at der netop, siden vi sidste Gang havde Lovforslaget til Behandling her i Tinget, i vort Nabo-

land er foregaaet Begivenheder, som viser, at ud af Arbejdskonflikter kommer man ikke ved Foranstaltninger af en Beskaffenhed som dem, det ærede Medlem her har stillet Forslag om.

I øvrigt skønner jeg ikke, at dette Lovforslag indeholder Realiteter. Jeg vil ikke beskyldte det for at være en ren Attrap, men det giver sig i hvert Fald ud for meget mere, end det i Virkeligheden er, thi naar man her bemyndiger Forligsinstitutionen til at rette Henstilling til Statsministeren og bemyndiger Statsministeren til at rette Henstilling til Rigsdagen, saa ser jeg ikke, at det er noget, som hverken Forligsinstitutionen eller Statsministeren behøver Lovgivning til. Jeg tror derfor, at de ærede Forslagsstillere langt overvurderer Værdien af det Produkt, som de her paa ny præsenterer Rigsdagen; men da jeg jo kan gaa ud fra, at den ærede Ordfører og hans Meningsfæller ønsker Sagen videre overvejet i et Udvalg, ogsaa i denne Rigsdagssamling, saa ønsker jeg dem Lykke dertil og skal naturligvis ikke have det fjerneste imod, at en saadan Overvejelse foretages.

Ordføreren for Forslagsstillerne (P. Munch): Naar den højtærede Minister henviser til et Naboland, formoder jeg, at han dermed tænker paa Erfaringerne fra Norge i den forløbne Tid. Det er rigtigt, at der i Norge har vist sig Vanskeligheder ved at praktisere det Voldgiftssystem, som der er gennemført med særlig Iver og Interesse fra Partiet Venstre deroppe og Kredse, der stod det meget nær. Men den Ordning, der findes i Norge, er en Ordning af en anden Beskaffenhed end den, der her er Tale om. Den norske Ordning er et almindeligt Voldgiftssystem, der lader Staten til enhver Tid i Arbejdskonflikter træde ind som den afgørende, naar Striden ikke kan løses paa anden Maade, hvorimod det Lovforslag, her foreligger, gaar ud paa kun i saadanne Tilfælde, hvor der foreligger en for hele Samfundets rolige økonomiske Liv truende Situation, at lade Staten træde til.

At Staten i saadanne Tilfælde maa træde til, er jo givet. Hvis nogen havde tvivlet derom før, er det i hvert Fald ganske udelukket at tvivle efter den Tilstand, der indtraadte i Dagene omkring den 5. Juni 1925, da den daværende socialdemokratiske Regering saa saaledes paa Situationen, at den ansaa det for fornødent at bebude Gennemførelsen af en proviso-